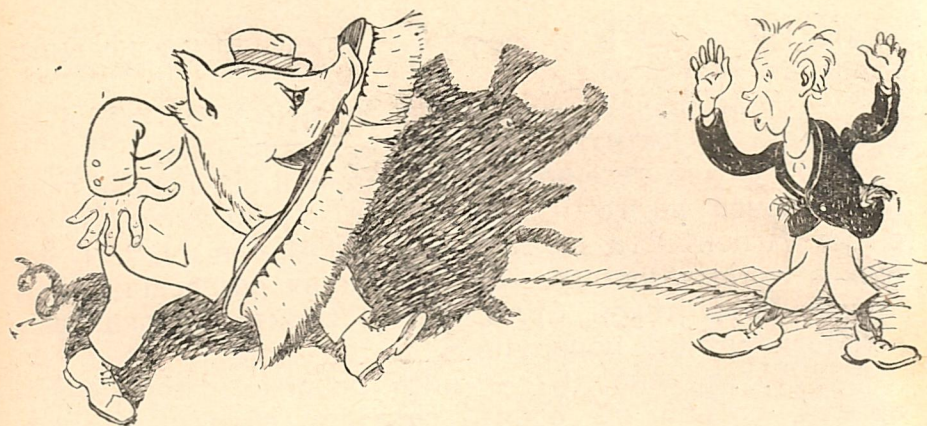

II.

— Не пипай! Не пипай! — сърди се Зоранко. — Четината е моя. Азъ съмъ я събиралъ. И отъ нашето, голѣмото прасе, и отъ Мошковото прасе, и отъ прасето на чичови Рошови. Да си скубалъ и ти, че да имашъ сега четина.

Махай се! Не ти давамъ!...

Зоранко блъсна нѣкого съ ржка. Но изведнажъ гледа — прасе, тѣхното, голѣмото прасе. Оживѣло, сърдито, настрѣхнало. Само на врата му, кждето е най-яката и най-хубавата четина, оскубано.

— Ти ме скуба! — квичи то.

Зоранко се дръпва настрана и гледа да се скрие. Мушва се между кревата и стената. А прасето се изправя на заднитѣ си крака, досушъ като човѣкъ. Всичкото му човѣшко: крака, ржце, тѣло. Само лицето му прасешко: една остра, дълга муцуна, малки очички и голѣми, клепнали уши.

— Защо ме оскуба, а? — блещи се то и върви насреща му.

Зоранко се спотайва. Но прасето тръгва и почва да рови изъ сандѣцитѣ. Най-после се скрива въ долапя. Следъ малко то излиза изъ долапа, наконтено съ новитѣ дрехи на Зоранка.

— Ти ми взе четината, азъ пѣкъ ти вземахъ дрехитѣ! — грухти то.